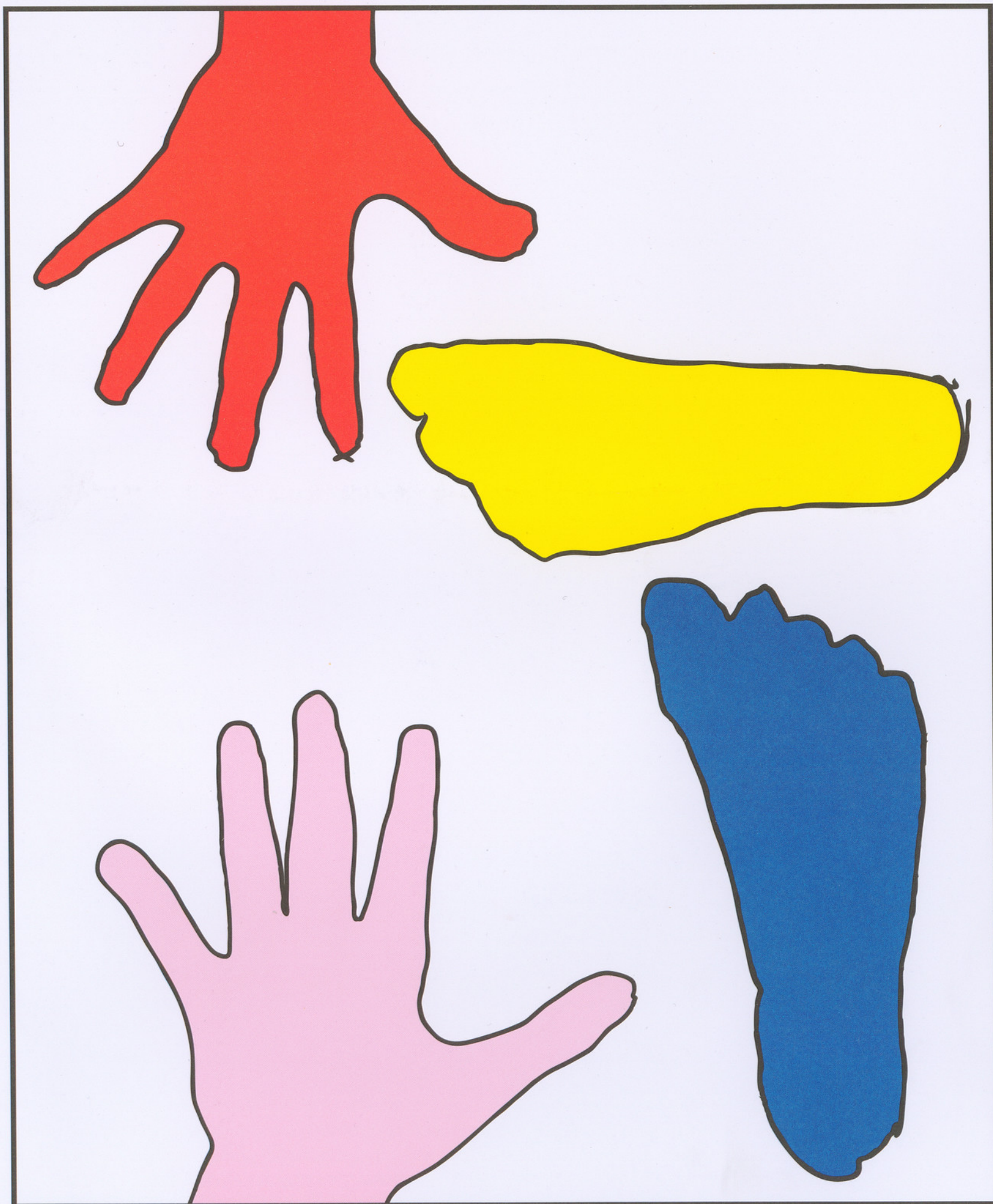

KEMPENS

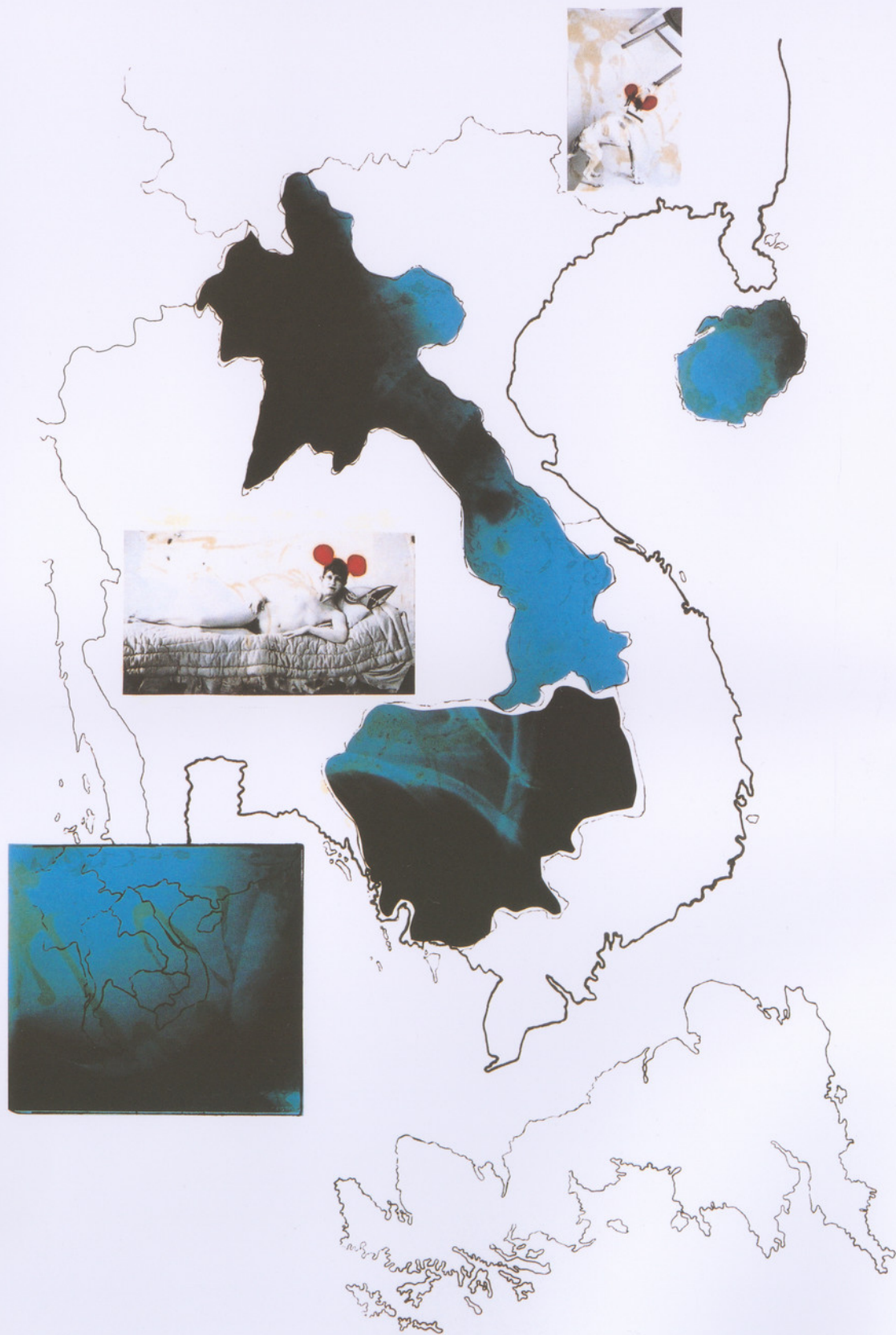
Informatieblad

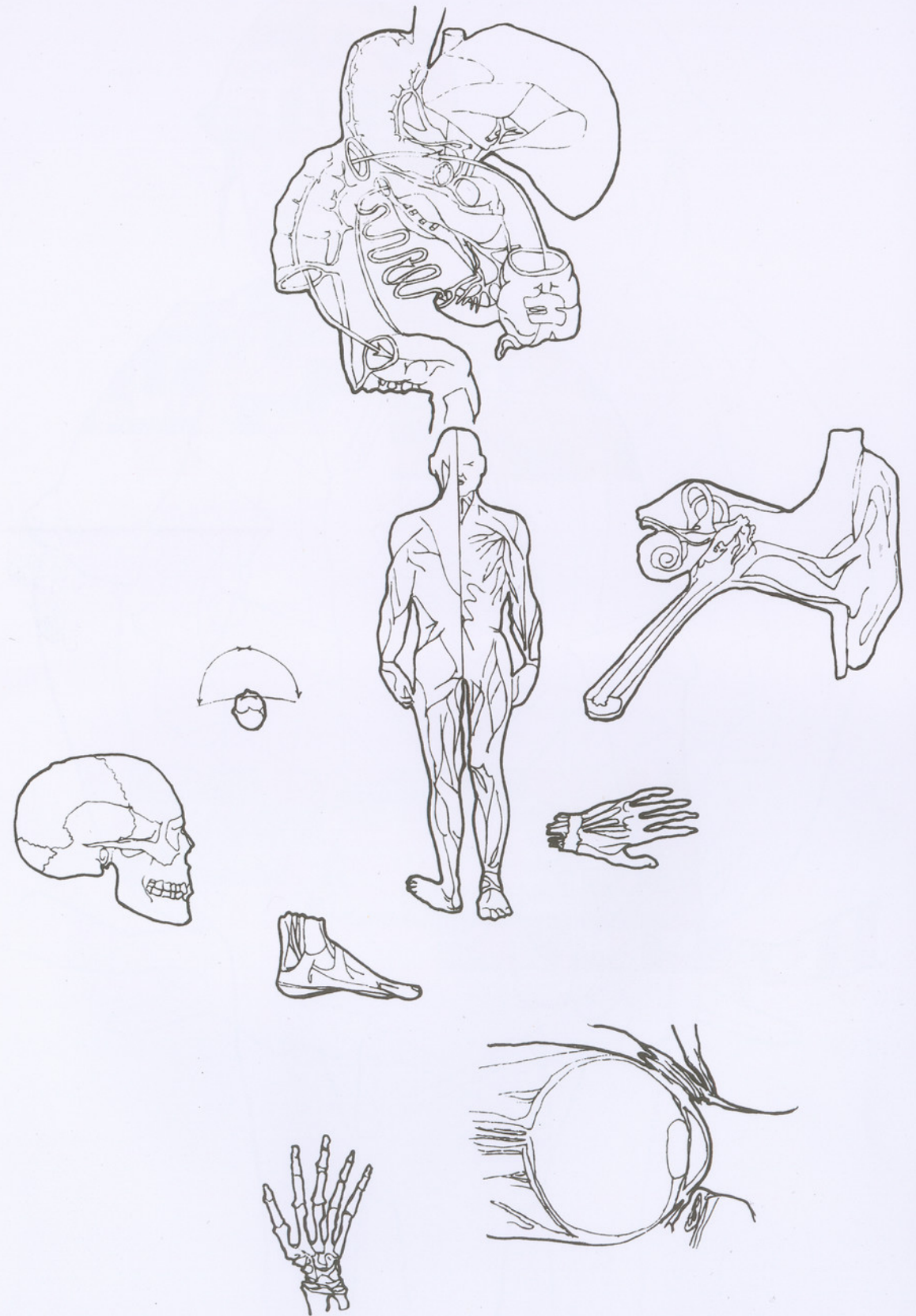
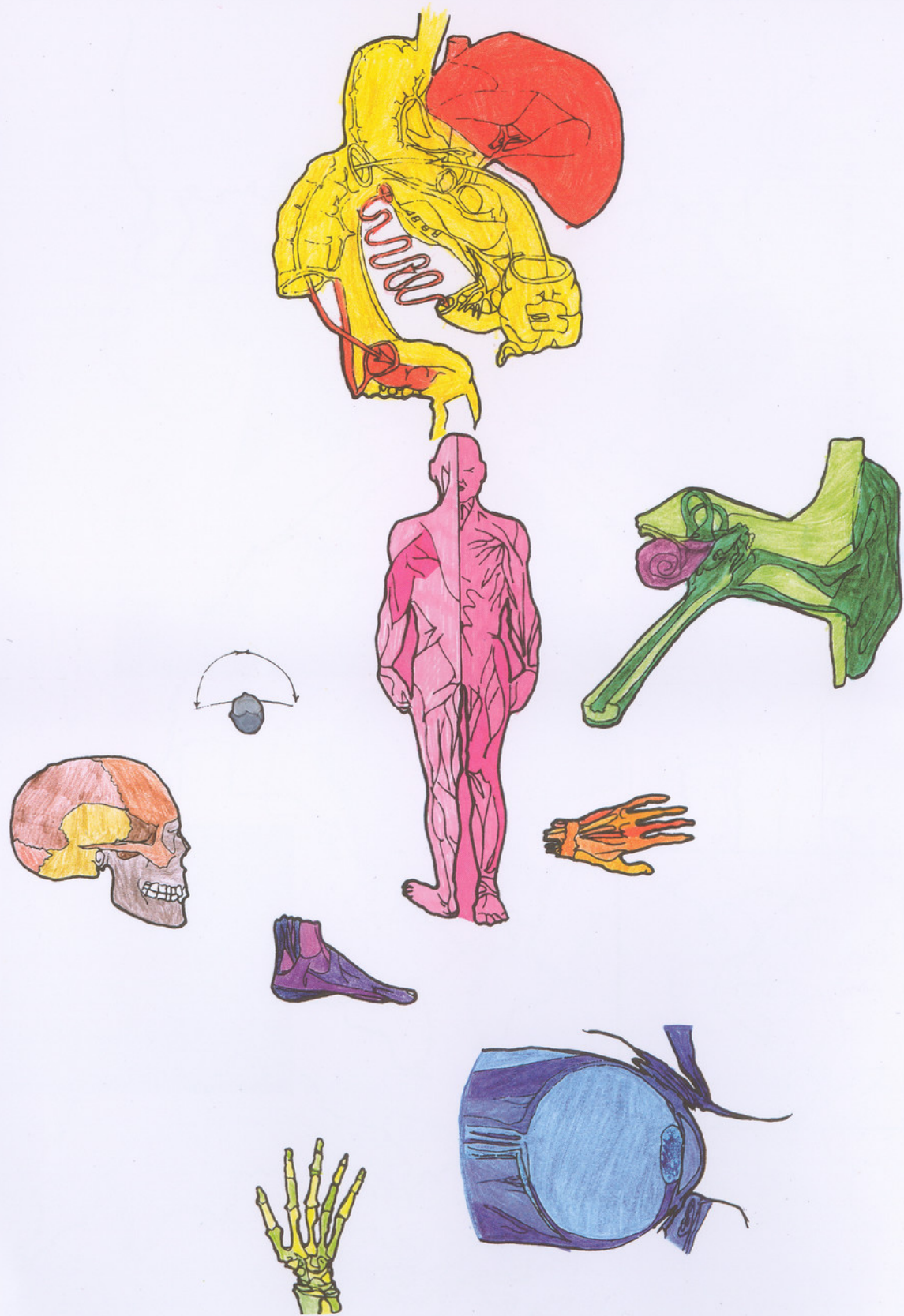
Verantwoordelijke
uitgever
JEF GEYS
Langvennen 77
2490 Balen
België
Augustus 2011

Speciale editie Antwerpen en Leopoldsburg

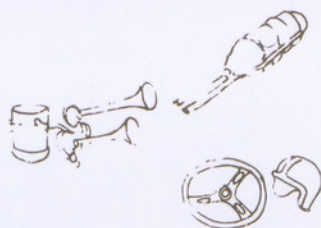
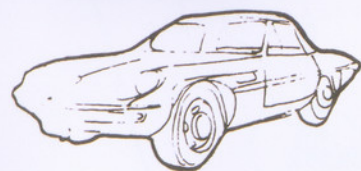
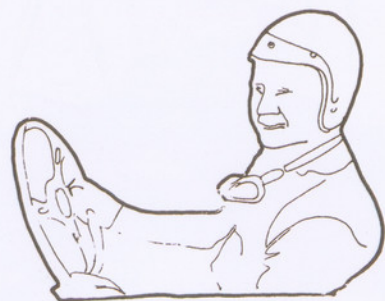

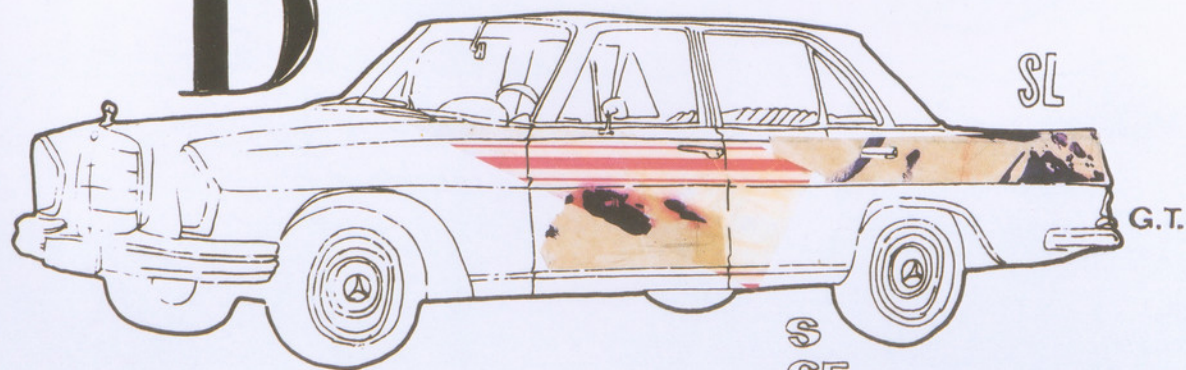

D

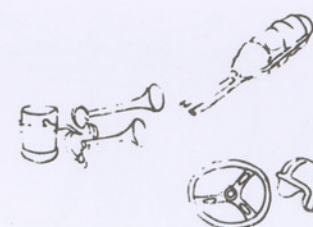
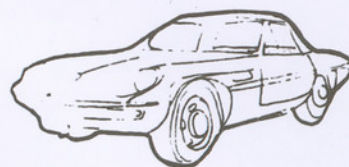
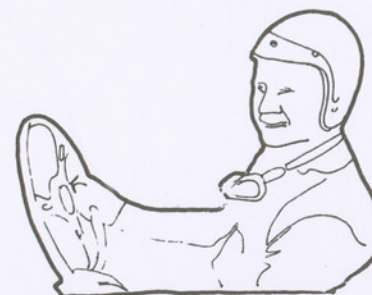

SL

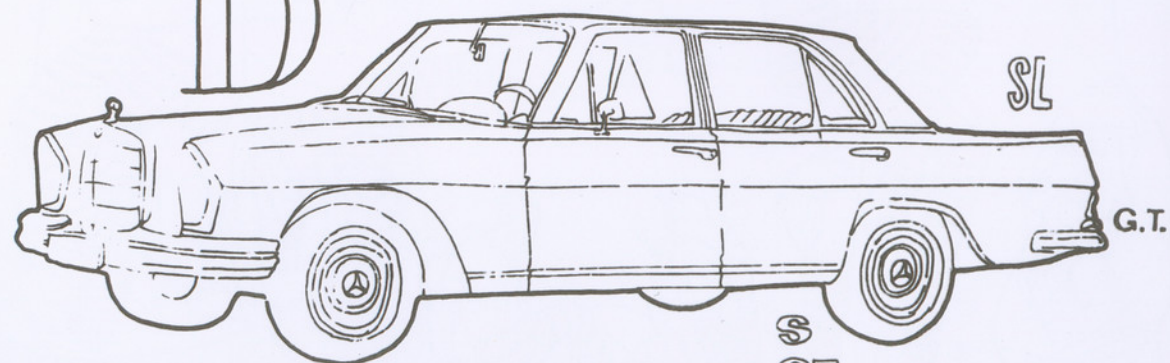
G.T.

Coupé

S
SE
SL

D

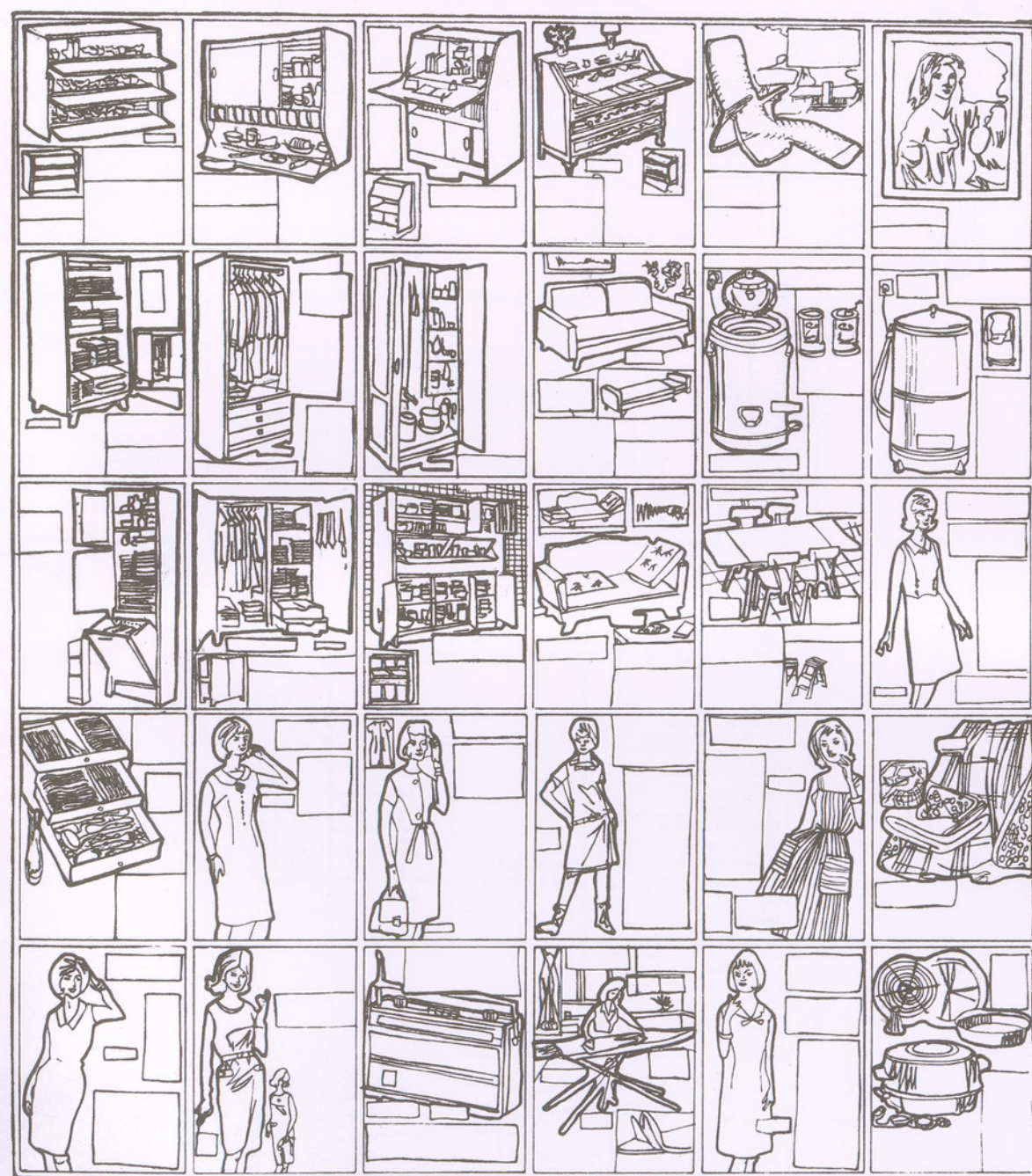
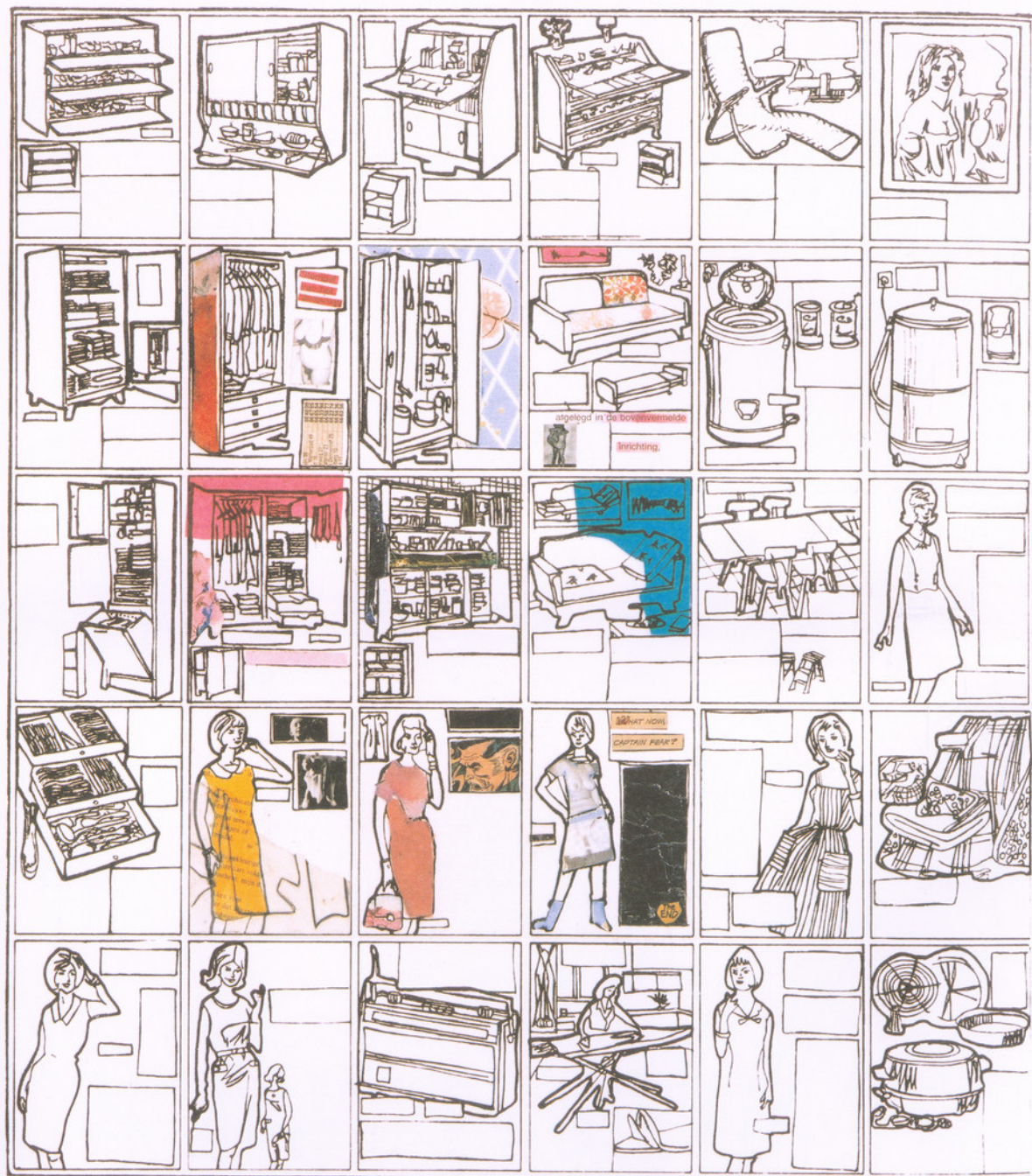
SL

G.T.

Coupé

S
SE
SL

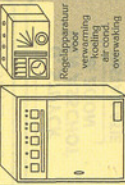

BEULLENS & Zoon bvba
Onderhoud & herstelling magoubranders
Prijsopstapje tankcontrole! Gratis advies!
Raadpleeg onze website:
URL: <http://www.beulensmazoud.com>
35 Rijnemansbeek 015 51 15 01
3190-Boortmeerbeek 015 51 72 42

Electro thermo techniek
Automatische regeling
Schakelborden
voor C.V. installaties

Regelapparatuur
voor
verwarming
air cond.
overwaking

Overzichtcommissies
Energiebesparing
Economische
Renovatie

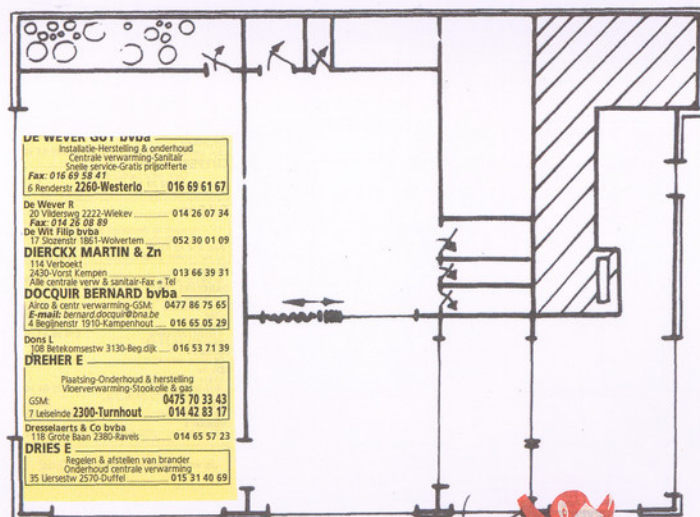
LANGEWOUTERS NV
Industrielaan 4 - 2250 OLEN
TEL. (014) 21 33 28
FAX (014) 21 34 30

SCHEPERS & Co

SCHEPERS & Co

Geregistreerd aannemer
Elektrischewerken
Sanitair - Verwarming
Privé-woningen & appartementsen

E-mail: schepers.cob@skynet.be
Fax: 016 63 28 65
45 Kapellekensweg
3391-Tielt-Winge 016 63 24 69

DE WEVER SUI BVBA
Installatie-Herstelling & onderhoud
Centrale verwarming-Sanitair
Snelle service-Gratis prijsopstapje
Fax: 016 69 58 41
6 Rensdorp 2260-Westerlo 016 69 61 67

De Weyer R.
20 Vliedersweg 2222-Wiekeve
Fax: 014 28 08 89

De Wit Filip bvba
17 Slorenstr. 1861-Wolvenstem
052 30 01 09

DIERCKX MARTIN & Zn
114 Verboeket
2430-Vorst Kempen 013 66 39 31

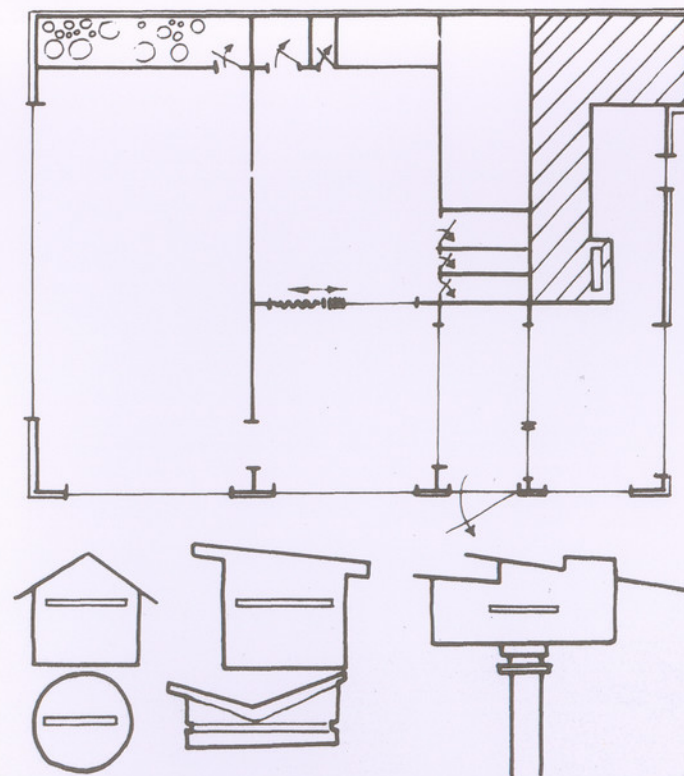
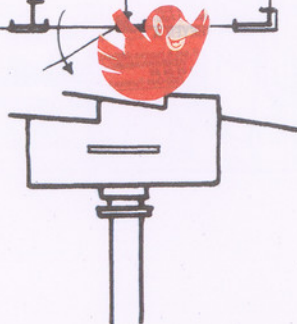
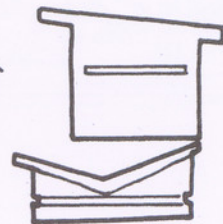
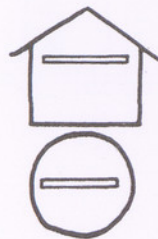
DOCQUIR BERNARD bvba
Alco & centr. verwarming-GSM 0477 86 75 65
E-mail: bernard.docquir@bna.be
4 Begijnestr. 1910-Kampenhout 016 65 05 29

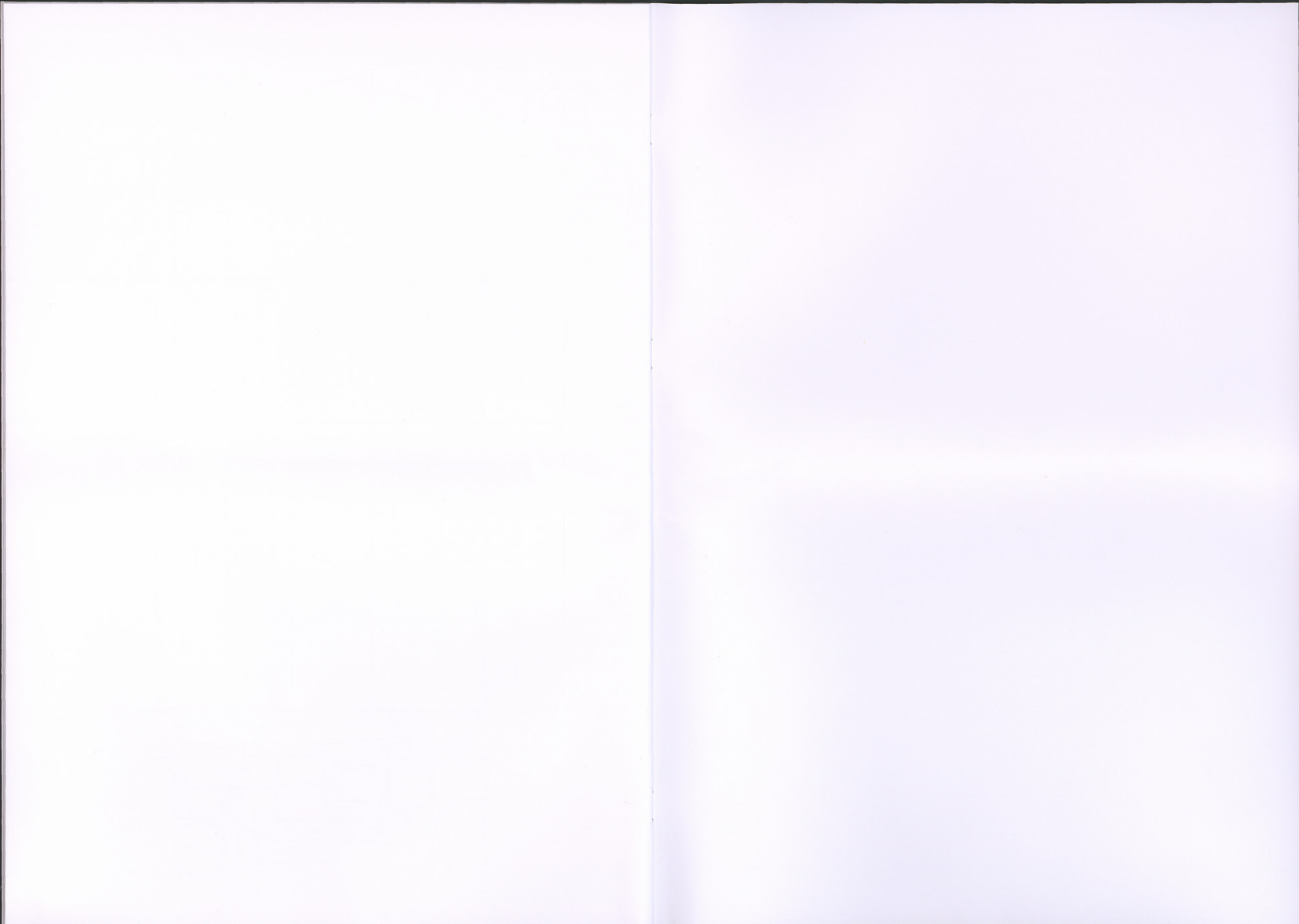
Dons L.
108 Beekomestw. 3130-Beg. djk. 016 53 71 39

DREHER E
Plaatsing-Onderhoud & herstelling
Vloerverwarming-Stookolie & gas
GSM: 0475 70 33 43
7 Leliedr. 2300-Turnhout 014 42 83 17

Dresselaerts & Co bvba
118 Grote Baan 2380-Ravels 014 65 57 23

DRIES E
Regelen & afstellen van brander
Onderhoud centrale verwarming
35 Uersestw. 2570-Duffel 015 31 40 69

VERHAAL

1959. Ik kom uit een academieperiode en heb op de Expo '58 het persaviljoen helpen volplakken met kurklettertjes en vinylhandjes die de richting naar de WC's aangeven. Ik leer Jef van Dijk kennen en hij leert me wie Brecht is en wat het Berliner Ensemble betekent. Jef studeerde in die jaren aan de Studio Herman Teirlinck en scheen voorbestemd om naast zijn klasgenoten Ivo Pauwels, Walter Tillemans en Cie carrière te maken als toneelspeler. Een jaar na mij komt Jef studeren aan de normaalschool in Hasselt, want onze diploma's academie en studio gaven ons geen toegang tot het lesgeven. Het jaar 1960 dat we samen in de Rijksnormaalschool doorbrachten, benutten we om het Brecht-stuk *De geweren van vrouw Carrar* te registreren, op te voeren, er een decor voor in elkaar te timmeren, er kostuums voor te maken, enz. Dat Berliner Ensemble-verhaal van Jef van Dijk, die passie voor Brecht, wijst me de weg naar de jaren '20 in Rusland, de dood van Tarelkin, Meyerhold ... Toen Jef en ik in '60-'61 het onderwijs instapten als leraars plastische opvoeding interesseerde het traditionele lesgeven ons minder en minder en zochten we naar wat we toen beschouwden als het hoogste goed: vernieuwing.

Een van de figuren uit die heroïsche Russische strijdjaren die mij het meest aanspraken was Nikolai Ladovsky, die begin jaren '20 in Moskou les gaf aan de school Vkhutemas/Vkhutein. Hij was voorstander van de synthese tussen schilderen, sculpturen en architectuur, en hij gebruikte psychoanalytische methoden om architectuurruimtes te creëren. Zijn credo was: goede nieuwe architectuur berust op vruchtbare samenwerking tussen producent (architect) en consument (de massa). Wat mij het meest aansprak bij Ladovsky was zijn studie rond de fysiologische effecten van een vorm. In het Vkhutemas-instituut knutselde hij apparaten in elkaar om psychotechnisch onderzoek te doen, en de namen die hij gaf aan die apparaten doen me nu nog dromen: iglasometer, ploglasometer, prostometer ... (ill. 25). Deze onderzoeken waren o.a. gericht op de ruimtelijke eigenschappen van een vorm. Voor mij was 1960-'63 juist de tijd van bezig zijn met "vorm" en wat die "vorm" anders deed lijken: camouflage, mimicry. Het verborgene, wat men dacht te zien.

Beelden-vormen, die op een bepaalde manier getoond worden, d.w.z. in een gewild "juiste" context, met de "juiste" begeleiding, ingebed in de "juiste" strategie (ill. 1), kunnen ingang vinden als vanzelfsprekend en alsof ze altijd bestaan hebben. Herhaling schept gewoonte en bijna terzelfdertijd een déjà-vu-effect, met als eindfase een aanvaarde verveling (ill. 27). Beelden-vormen, hoe sterk ook, kunnen oververzadigd, doodnormaal, onderworpen, getemd ... overkomen. Men ondergaat het beeld als zuiver "retinaal", en men wil dat ook zo, zonder aan de onderliggende betekenis toe te komen. We hebben de neiging om beelden die niet kunnen dienen om ons huiswerk te maken af te doen als decor voor de meer belangrijke zaken waarmee we denken bezig te zijn. Om die beeldslitje concreet aan te tonen, zocht ik basisvormen die zeer eenvoudig van structuur waren maar zwaar geladen van inhoud (ill. 2) (1965). Zo kwam ik op de herkenningstekens die gevangenen moesten dragen in de concentratiekampen (ill. 28), die onpersoonlijke meetkundige vormen in primaire kleuren met als achtergrond een was van persoonlijke gegevens in pastelachtige contrastkleurtjes. Het waren die schijnbaar onbelangrijke uiterlijkheden, die persoonlijke dagdagelijkse dingen tegenover de schijnbaar volledig te bewijzen constructies, die me in verwarring brachten. Dus ging ik zoeken naar een brug tussen die vanzelfsprekende dagelijkse banaliteit en het nadenken over normen.

Ik moest ergens beginnen en stelde me zeven gebieden voor die ik nader zou onderzoeken. Ik ontwierp een kleurboek voor volwassenen met daarin zeven themabladen (1963-1965). Die zeven thema's waren:

1. (ill. 7) De wereld als drager van hetgeen met mij gebeurde, dat centrale gegeven van waaruit ik mijn positie zou bepalen: het ik als centrum in een geheel. Om het actualiteitsbesef hierin te ondergaan, schoof ik Groot-Brittannië onder Indochina/Vietnam, toonde dat beeld en deed het als vanzelfsprekend aanvaarden - wat alle verschuivingen van landsgrenzen tot een klucht herleidde.
2. (ill. 8) Het lichaam, de drager bij uitstek van wat we meemaken, een helft frontaal en een helft van op de rug gezien, maar samen een geheel: zonder richting elkaar in evenwicht houdende onderdelen. Delen zijn hier groter dan het geheel, belangrijkheid komt op de tweede plaats, het zoeken naar een samenhang mondt uit in een soort puzzel.
3. (ill. 9) Het mannelijke: de macho-militair, als onderdeel van dat mannelijke, die frivol met een soort van parfum-overmoed in de lens kijkt en meer aandacht heeft voor de snit van zijn smoke-vest dan voor de ellende van zijn slachtoffers.
4. (ill. 10) De droom: de auto die als projectiescherm dient voor vele frustraties, die voor ons genot en onze zelfzekerheid opgetut wordt met S, SE en andere X-en. De auto die moet dienen om de weg van het werk naar de verveling sneller af te leggen. Die beplakt en beschilderd wordt als was het een strijdros, bruidskaros, stormram, luxe-jacht, dakappartement, Versace-kostuum of betaalkaart.
5. (ill. 11) De hogepriesteressen uit de kunstgeschiedenis: van de Venus van Willendorf tot de Vargas-girl. Verminkt, uit hun context getrokken, verzameld en onwennig samengetroepen rond de in een cirkel gevatte Da Vinci-bodybuilder, die als in een zeepbel wacht op de verlossende vinger.
6. (ill. 12) De dingen: het vulsel van een leeg bestaan, de stukken van de puzzel die we vergaren, trachten te reconstrueren, de noodzakelijke zaken die iedereen moet hebben om nadien weg te gooien. De obstakels om ruzie over te maken, om over te discussiëren, om te breken, te herstellen, door te geven, te erven. Trendsetters-alfabet dat vlugger verslijt dan het uitgevonden kan worden.
7. (ill. 13) Het huis, de tent, de iglo, de hut, caravan, chalet, mobilhome, de plaats waar men altijd over zegt: ik ga naar huis. Toen ik het huis in 1964 tekende, leek het een onderwerp van gesprek zoals Ladovsky het wou: een vruchtbare samenwerking tussen producent (architect) en consument (de massa). Architecten plakten driftig de eerste Lettraset-boompjes op hun kalktekeningen en schematiseerden de vrouwelijke figuurtjes die op de gazons rondschoven totdat ze op Studebakers geleken. De vlinderdaken wezen naar boven, de boemeranglinken bewogen als vanzelf en de kruipkelders beloofden ons duizend onderhoudloze jaren. De architect tekende de weg uit die de hond moest volgen, verzamelde alle huizen in het natte gedeelte en zette harmonikadeuren dat het een lust was. Na maanden vruchtbare gerichtingsdiscussie vond de consument dat hij recht had op de vrije keuze van de brievenbus.

In het licht van dit alles vroeg ik aan mijn leerlingen om een reeks foto's te maken van hun "leefwereld" (ill. 15) (1966-1967), gezien door het raster van de zeven kleurboekbladen. Ik vertelde hun van Le Corbusier zijn modulator, we zochten naar schema's en volume-eenheden in bestaande gebouwen en ik timmerde op mensenmaat een geschematiseerd UNO-gebouw (ill. 3 en 4) in elkaar. Die concentratiekamp-emblemen (in reliëf), dat kleurboek en dat idee van een gebouw op mensenmaat (ill. 6) lieten ons toe in een ruimte (klaslokaal) binnen een systeem (school) een mening naar voren te brengen over een probleem (wereld, lichaam, mannelijkheid, ...). Met als uitgangspunt architectuur als begrenzing (kooi, cel, isolatieruimte, enz.) draaiden we de regels om: begrenzing werd privilege. We gaven het kind (ill. 5) dat in de panlatten-UNO-constructie stond de volledige vrijheid om wat dan ook te zeggen - dat kind kreeg een soort van parlementaire onschendbaarheid.

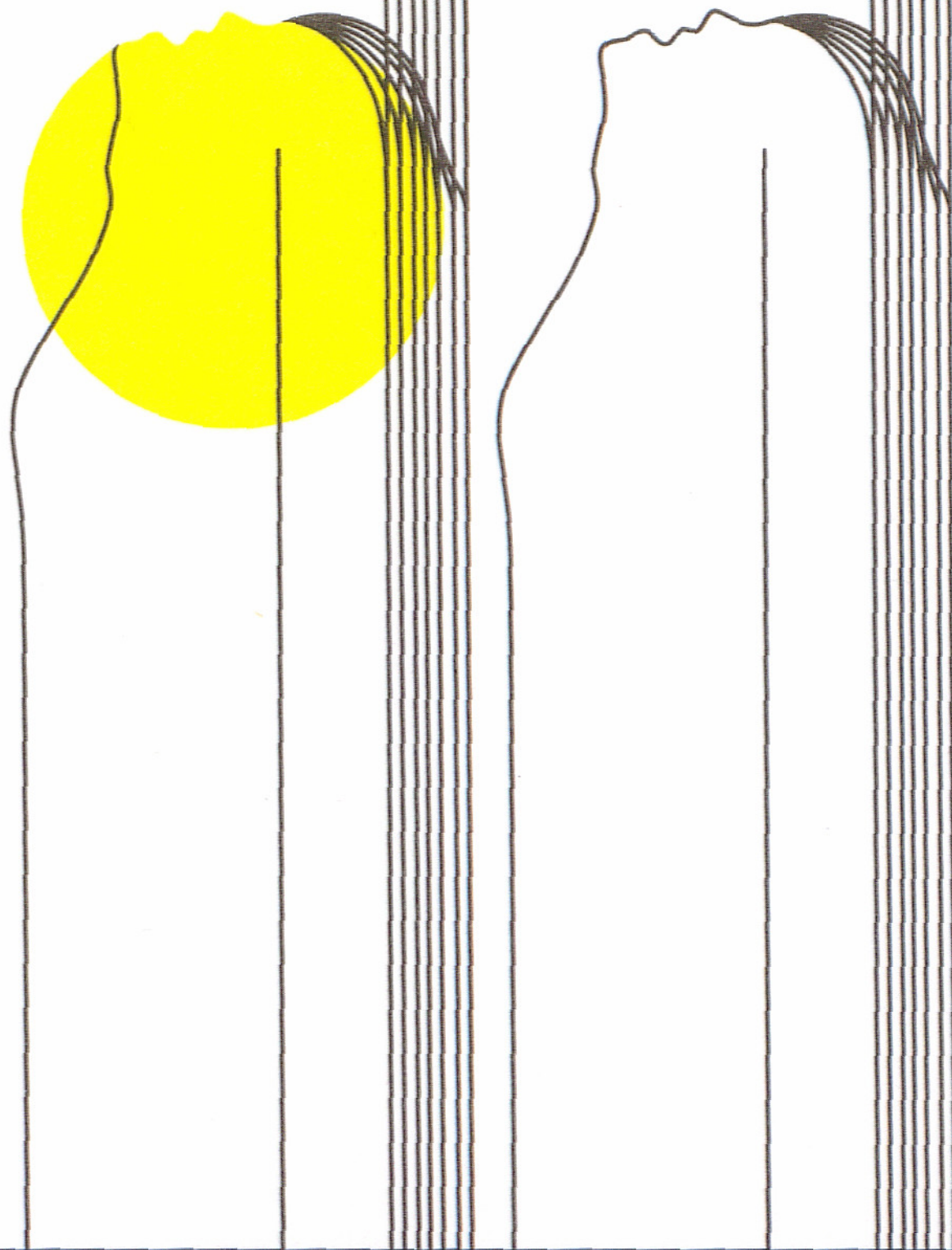
Ik trachtte mijn leerlingen via blad 7 (huis) op de hoogte te brengen van de valstrikken van de tekening: dat meetsysteem niet altijd te betrouwen zijn en dat ze kunnen leiden tot de pseudo-huiskamer of het pseudo-dokterskabinet, waar de meetlat een nekschotinstallatie (ill. 21) verdoezelt. Is wat men ziet wel degelijk wat men denkt te zien, en waarom kunnen we zo weinig doen met wat we zien? (Doch Doch) (ill. 26) (1985)

Op 9 november 1937 heeft op de BBC een discussie plaats tussen Lubetkin en Julian Huxley over o.a. het principe om olifanten in gevangenschap te houden. Lubetkin moest bouwen voor olifanten en rino's, maar hoe "denken" die (als ze dat kunnen), welke brievenbus gaan die kiezen? Schindler tekent in 1918 het kippenhok voor Taliesin (ill. 20) maar kunnen konijnen in een avant-garde-hok jongen? En: wordt dat konijnehok een kunstwerk als ik het opneem in mijn lijst van kunstwerken (ill. 19)? (Laten we elkaar goed verstaan, ik heb het hier niet over ready-mades.) Kan El Lissitzky in een houten huisje "Wolkenbügel" tekenen (ill. 16), kan een Tsjech met een roze driehoek in een Lager aan de toekomst denken? Wat deed ik toen ik in de zomer van 1977 besloot om op twee maanden tijd, zonder hulp van derden, wat men noemt eigenhandig, met behulp van recuperatiematerialen een bewoonbaar huis te bouwen (ill. 14) (1977)? Werd het een kunstwerk toen ik in de verse mortel mijn naam zette en het een nummer gaf? In elk geval, toen de Oosthoek Encyclopedie me een kunstwerk vroeg om onder de G van Geys te publiceren en toen ik het woonhuis-project opstuurde als dusdanig, werd het op basis van "niet-kunst-zijn" geweigerd. Terzijde, verleden jaar (1990) gebeurde hetzelfde met het São Paulo-project, maar nu bij de Winkler Prins Encyclopedie.

Bij de bouw van dat huis ging het weer over maat en het lichaam als eenheid (ill. 23), zoals in 1960 toen ik preuts in mijn onderbroek voor een wit vlak een reeks foto's maakte en de gulden snede herontdekte (ill. 22). Over maat en lichaam, zoals nu, in 1991, als ik in die eenmanskooi ga staan, van waaruit ik nog juist richtingen kan aangeven maar waar ik voor de rest tot stilstand gedoemd ben. De angst voor die definitieve stilstand trachtte ik in 1966 op te lossen door opvouwbare constructies (ill. 17 en 18) te maken, op mensenmaat, voorlopig, te verplaatsen, mee te nemen, eenvoudig. Voorlopig als woning, definitief als sculptuur, of voorlopig als sculptuur en definitief als woning. Stil staan en ontsnappen tegelijk, ik weet dat het niet kan, maar weer doe ik een poging door mijn São Paulo-bijdrage te splitsen. Een deel bevindt zich in het Niemeyer-gebouw (de B-constructies). Een ander deel (de A-constructies, ill. 29) wil ik sturen naar 18 landen, om door de voetbalbonden gedurende de looptijd van de biënnale als trofee in hun nationale toonkassen (ill. 30) te doen plaatsen. Daarmee probeer ik bepaalde bewegingen voor mijzelf af te sluiten: Ladovsky ontwierp een sportstadion (ill. 24); tegenwoordig worden sportstadia meer en meer gebruikt als supergevangenissen en ze worden ook zo ontworpen en gebouwd. Ik tracht te ontsnappen aan al die beelden en breng ze terug tot op banaal consumenten-niveau: op voetbal-shirts bij Uli en Leonor in Wenen, dat super-elita van 18 spelers.

Door het lichamelijk praktisch onmogelijk te maken elk onderdeel te bekijken wil ik de illusie behouden dat het geheel een opgave is voor de rede. Onder andere ook daarom zal de C-constructie een reconstructie zijn op $\pm 65\%$ van de ware grootte van het huis Wintermans (Mol of Balen?). Ik zou die constructie (op te richten buiten de biënnale-gronden, maar wel in São Paulo) graag *Casa* noemen, en het moet een definitief voorlopige constructie worden, d.w.z. een constructie die alleen door een met voorbedachte rade genomen beslissing van een belanghebbende partij kan worden ongedaan gemaakt. Definitief voorlopige constructies zijn voor mij constructies die als voorlopig bedoeld zijn, om een nood op te vangen, om aan dringende behoeften te voldoen; als die constructies er staan en functioneren, is gewoonlijk de nood uit de belangstelling, de constructies beginnen een eigen leven te leiden en worden gebruikt voor doeleinden die oorspronkelijk niet aan de basis van de opdracht lagen. De *Casa*-constructie vertrekt van dezelfde principes als de sculptuur-constructies nr. 2 (zie A). Maar in plaats van die ene leerling in 1965 in Balen, kunnen het hier groepen mensen zijn die zich willen verenigen, vergaderingen houden, zich veilig voelen.

JEF GEYS

M HKA

Met vriendelijke groet

Amicalement

With compliments

www.muhka.be